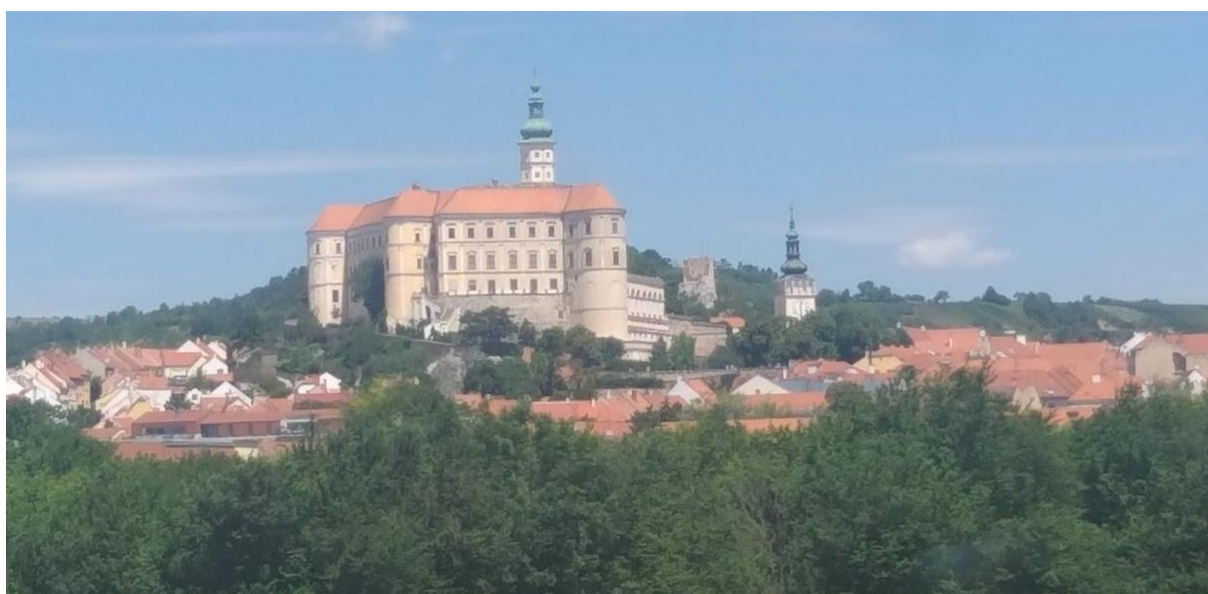

Stanislav Kac in Jožica Škodnik

Poljska, Litva, Latvija in Estonija

Tudi sam pred potovanjem, ko načrtujem pot, poizkušam najti kar se da veliko informacij o poti, postankih, prenočiščih, zanimivostih, cenah,... Zato sem se odločil da napišem ta potopis in mogoče bo komu v pomoč, ko bo načrtoval podobno pot.

Sreda, 13. julij. Takoj, ko sva zjutraj ob 7:00 zapustila parkirni prostor, pred domačo hišo, se je začelo potovanje. Najprej sva na prvem bencinskem servisu, ki je bil ob poti – v Mislinji dotočila gorivo. Ker sem pozabil na vinjeto za avstrijske avtoceste, sva se morala ustaviti še na bencinskem servisu v Mariboru. Ker sva tokrat planirala ogled Poljske, Litve, Latvije in Estonije sva načrtovala čim manj postankov do Poljske. Tako sva pot brez postanka prevozila do Češke meje, ter v Drasenhofenu kupila 30 dnevno vinjeto za Češke avtoceste.

Mejo sva prestopila v Mikulovu. Na gričku naju je vabil lep grad, vendar bo moral ogled le-tega počakati na drugo priložnost. Pot sva nadaljevala preko Gradca, Dunaja proti Poljski meji. Kazalec za gorivo ter tudi najina trebuha so sporočali, da se bo potrebno ustaviti. Tako sva se ustavila v Pustiměř Vyskov na Češkem, kjer je nasproti servisa je športno letališče. Natočila sva gorivo in se premaknila na parkirišče za tovorna vozila. Kosilo sva skuhala v avtodomu. Ker pa sem pustil ključ v volanu, prižgane luči in vključeno klimo, je avtodom po dobri uri in pol, ko sva hotela nadaljevati pot ,odpovedal poslušnost in se ni hotel zagnati.. Vsak avtodomar pozna občutek, ko se začnejo problemi... Naokrog je bilo veliko

šoferjev tovornjakov, vendar nihče ni znal angleško, zato sem ob 14:30 poklical AMZS za pomoč v tujini. Povedal sem jim, da imam problem z akumulatorjem. Sporočili so mi, da so obvestili češki avto klub, ki naj bi prišel čez dobro uro, vendar vse do 17:00 ni bilo nikogar. Ob Avtodomu se je pojavil Ukrajinec, ki je vozil Poljski kamion, in je na srečo toliko govoril angleško, da je razumel problem (ga je hotel razumeti, ker je potreboval parkirni prostor na katerem je bil najin avtodom). Prinesel je kabel in ko je povezal akumulatorja, je avtodom zapel. Lahko sva nadaljevala pot naprej do Poljske. Ko sem sporočil na AMZS, da preklicujem potrebo po pomoči, mi je operater prijazno povedal, da imajo z češkim avto klubom slabe izkušnje, kar se tiče odzivnosti. Pri prestopu Češko Poljske meje sem se ustavil na prvem bencinskem servisu in želel kupiti vinjeto za poljske avtoceste. Sledilo je prvo prijetno presenečenje, Poljska ne pozna plačevanja cestnine!

Ob 21:00 sva prispela v kamp, receptorko sva srečala ravno pri vhodu v kamp, na kolesu, ko je odhajala. Prijazno je obrnila kolo in nama pokazala prazen prostor, kjer sva parkirala avtodom. Kamp Ochaby (N49.83987, E018.77309), je preprost kamp z tuši, WC, z manjšim bazenom (za otroke), možno je prazniti kemični WC ter se oskrbeti z vodo. Cena kampiranja za noč, za dve osebi je bila 15 €. Prevozila sva

630 km. Ker v kampu, pa tudi v neposredni okolici ni bilo kakšne restavracije, sva si zato pripravila večerjo kar v avtodomu. Po večerji sva se malce sprehodila po kampu,

se stuširala in tako zaključila prvi dan potepa.

Četrtek, 14. Julij.

Zbudila sva se v sveže jutro. Pripravila sva si zajtrk, pospravila ter si kamp še enkrat ogledala. Sledila je vožnja do 2 km oddaljenega parka

Ochaby - Dream park OCHABY (N49.85533165873956, E018.760170338623748).

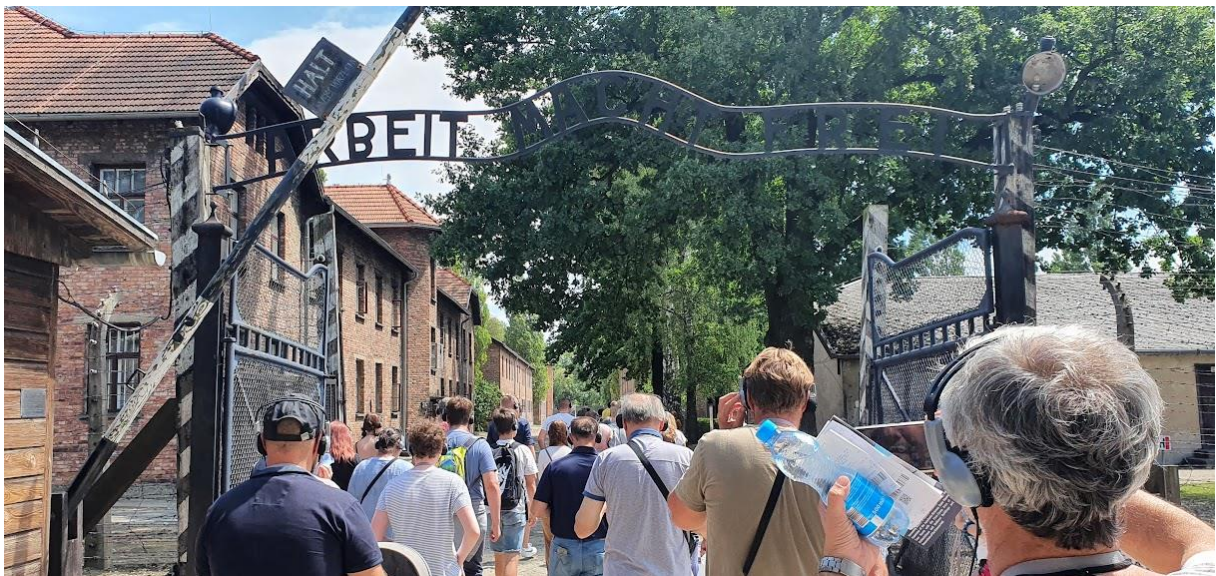
Plačala sva vstopnino 118 PLN – 24 €, za oba. Na poljskem imajo skoraj povsod posebej ceno za domačine, ki je precej nižja od tiste za tujce!

Sprehod po parku, je trajal slabi dve uri. Nato je sledila vožnja proti Auschwitzu (Auschwitz /Oswiecim/ Oświęcim N50.0262° E019.2041°).

Vstopnina za dve osebi je bila 160 PLN (33 €), pri nakupu vstopnic, pa sva imela manjšo težavo. Obvezno je potrebno pokazati osebni dokument, Joca pa ga je pozabila v avtodomu, ki je bil parkiran kakšne 3 km vstran (cena parkiranja 6,3 €). Po nekem naključju sva našla sliko njene osebne izkaznice v elektronski denarnici na telefonu (v času korona ukrepov, je bilo kar naprej povsod potrebno kazati osebni dokument in potrdilo o cepljenju), kar je zadostovalo za evidentiranje obiskovalcev za nakup in vstop v muzej.

Obisk v muzeju je trajal slabe 4 ure. Po 4 urah smo bili vsi pretreseni nad grozodejstvi, ki so se tu dogajala. Odločila sva se, da poiščeva prostor za prenočevanje. V mestu je polno parkingov, ki ponujajo prenočevanje za avtodome (prenočevanje na PZA N50.026979, E019.20000 strošek 55 PLN – 11€). Pozno kosilo sva pojedla v eni od bližnjih restavracij (2x juha 2 glavna jed (sv. zrezek, piščančji zrezek) , 2x priloga, 2 x pivo 24 PLN – 5,04 €). Po obedu sva se s kolesi odpravila raziskovati mesto, ki pa ni nič posebnega.

Petek, 15. avgust 2022. Po zajtrku sem pospravil kolesa, nato pa sva nadaljevala pot proti rudniku soli v Wieliczka, 17 km JV od Krakowa. Parkirala sva kar na prvem parkirnem prostoru v vstopu v mesto.

Pred vsakim parkirnim prostorom so animatorji, ki vabijo na parking (cena parkiranja za ves dan je 45 PLN – 9,45 €). Kot sem omenil, sva parkirala na prvem parkirnem prostoru, zato sva morala kar malo pešačiti do rudnika. Kupila sva vstopnici (za tujce) (vstopnina $2 \times 119 = 238$ PLN – 49,98 €), ter se nato postavila v vrsto za angleško govoreče obiskovalce.

V rudnik spuščajo skupine

po 50 ljudi vsakih nekaj minut.

Obisk je možen samo z vodičem, kar je razumljivo, saj, ko vstopite v rudnik, vstopite v svet več kot 200 km labirintov. Ogled se je začel nekje 64 m globoko pod zemljo. Spust je bil po stopnicah, najnižja točka, ki smo jo dosegli pa je bila 134 m

globoko. Ogled čudovitih dvoran, celo katedrala je v rudniku, podzemno jezero, restavracija, trgovine,... Tu so že v kameni dobi iz slanice pridobivali sol. Rudnik pa deloval od 13. stoletja pa vse do 1996 leta. Ogled traja slabe tri ure, vrnitev na površje je z dvigalom, vožnja pa traja dobro minuto. Po obisku rudnika sva se sprehodila po mestu. Najprej pa sva morala poiskati avtodom. Ko sva prišla iz rudnika sva izgubila orientacijo. Nakupila sva spominke (lučke iz soli,...) ter poiskala restavracijo in si privoščila kosilo (136 PLN – 28,96 €). Po kosilu sva nadaljevala pot proti Zalipie (E50.23816781681612, N020.84772736927623).

Med potjo sva dotočila gorivo (44 l 71 €). Zalipie je majhna podeželska vas, kičasto pobarvanih hiš (moje mnenje), na jugovzhodu Poljske, v Gmini Olesno, okrožje Dąbrowa, Malopolsko vojvodstvo. To je približno 7 kilometrov zahodno od Olesnega, 13 km severozahodno od Dąbrowa Tarnowske in 68 km vzhodno od regionalne
prestonice
Krakov.

Znana je po lokalni navadi poslikave hiš z okrasnimi motivi. Vstopnina za ogled hiš, za dve osebi je znašala 20

PLN – 4,2 €. Po ogledu sva nadaljevala pot proti Litvi. Poljska ima zelo dobre avtoceste, veliko boljše, kot sem pričakoval, čeprav niso plačljive. Veliko avtocest tudi obnavljajo (zelo temeljito), gradijo nove. Tako sva na poti naenkrat zagledala znak, da avtocesta konča, zaradi obnovitvenih del. V kraju Ostrow, sva zavila iz avtoceste, ker se je že začelo mračiti, sva zapeljala k prvi restavraciji (šoferska gostilna), ki je imela veliko parkirišče in so bili tam parkirani kamioni. V restavraciji sva povprašala, če lahko tu parkirava preko noči in po potrditvi, sva naročila še večerjo (večerja za dva in pijača – pivo 75 PLN – 17,90 €).(Prenočevanje na parkirišču kamionov v Ostrow N52.82188, E021.88693)

Sobota, 16. Avgust 2022. Prenočevanje je bilo presenetljivo mirno in tiho. Jutro je bilo sveže in sončno.

Medtem, ko je Joca pripravljala zajtrk, sem dotočil vodo. Po zajtrku je sledila vožnja po nekaj km magistralnih cestah. Zopet presenečenje, njihove ceste so gladke, brez lukenj (navajen sem koroških magistralnih cest), promet se odvija tekoče. Nato pa nadaljevanje vožnje po avtocesti, proti Litvi – Kaunasu. Ko sva se vozila proti meji, so nama vozili nasproti avtomobili s prikolicami, na katerih so bila jadralna letala. Pa tudi v isto smer je bilo namenjenih kar precej vozil s priklopom, na katerem je bilo jadralno letalo. Kasneje, ko sva prispela do obale Baltiškega morja mi je bilo jasno zakaj! Veter! Mejni prehod sam je povedal vse, tu je bila včasih meja med Sovjetsko zvezo in Poljsko. Sedaj je na tem mestu precej širok zapuščen prostor na katerem je kar precej velikih objektov, ki pa so zapuščeni. Po prečkanju meje (ura se je pomaknila za eno uro naprej), sva začela iskati počivališče, da se malce spočijeva in pripraviva kosilo. Parkirala sva na prvem počivališču. Sonce je sijalo, na nebu pa so jadrali puhasti oblaki, kot da jih je naslikal slikar. Med tem, ko je Joca pripravljala kosilo, sem opazoval promet, občudoval oblake,...

Nato je sledila pot proti Kaunasu. Kaunas ni bil na seznamu krajev, ki sva jih mislila obiskati (mesta ob Baltskem morju), zato sva pot nadaljevala proti Klajpedi. Na poti se je izmenjavalo sonce in dež. Litva je v juliju in avgustu precej deževna. Sicer pa je tu vreme podobno Irskemu. Naenkrat sije sonce in nato se v minuti spremeni in že dežuje. Cesta je bila nenavadno ravna. 40 km je popolnoma ravna cesta, tako, da, ko pogledaš naprej vidiš samo sivo točko in ko pogledaš v vzratni ogledali vidiš enako. Hitrost je v večini omejena na 110 km/h, vozniki pa so izredno disciplinirani in strpni. Povprečno hitrost na delu od Kaunasa do Klajpede mi je potovalni računalnik kazal 97 km/h.

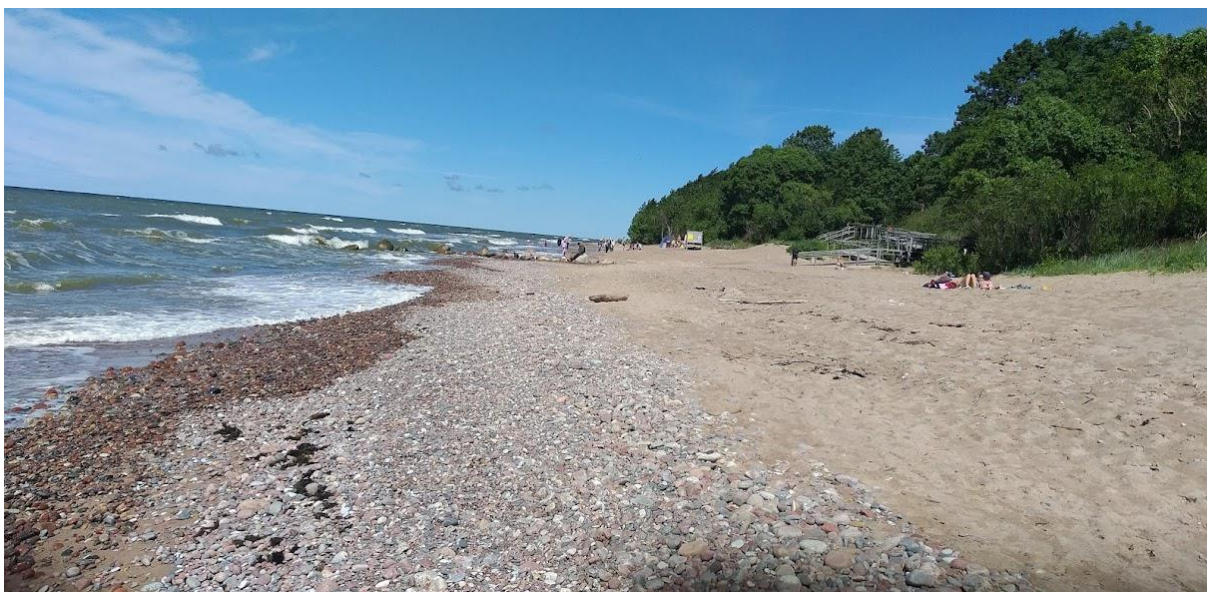
Klajpeda, je tretje največje mesto v Litvi (Vilnius, Kaunas in Klajpeda), ima okoli 200.000 prebivalcev, leži ob vzhodni obali Baltskega morja. Mesto se je razvilo iz majhne ribiške vasi, ki so jo v 13 stoletju osvojili nemški križarji, Nemci so Klajpedi pustili pečat, ki se odraža na zgradbah v starem delu mesta, zidovi stavb so obdani s tankimi lesenimi tramovi. Nemci so bili tu prisotni vse do konca 1. svetovne vojne. Po prvi svetovni vojni je mesto, na podlagi Versajske mirovne pogodbe, pripadlo Franciji, po uporih lokalnega prebivalstva leta 1923 pa je bilo priključeno Republiki Litvi. V začetku 2. svetovne vojne, je Klajpeda, na podlagi pakta med Sovjetsko zvezo in nacistično Nemčijo pripadlo Nemčiji, ostalo Litvo pa je okupirala

Sovjetska zveza. asneje je celotno Litvo okupirala Nemčija. Po vojni je bilo mesto ponovno vrnjeno pod Litovsko oblast, ki pa jo je ponovno okupirala Sovjetska zveza. Litva je bila ena od Sovjetskih republik vse do razpada Sovjetske zveze, leta 1991. Klajpedsko pristanišče je sedaj edino in največje pristanišče v Litvi. Stari del mesta je čudovit in si ga je mogoče ogledati v enem dnevu! Proti večeru sva prispela v kamp v Klajpedi (KLAIPEDA Karkle kamp N55.79845 E021.07871 – www.karklecamp.com, cena nočitve 18 evrov na noč za dve osebi).

Kamp je očitno namenjen prehodnim gostom in ima vse kar avtodom potrebuje za oskrbo. Kamp leži ob gozdičku, kakšnih 200 m od obale – plaže, teren je raven in travnat. Po namestitvi sva se podala na obalo, sprehodila sva se skozi gozdiček in prispela sva do pokopališča, ki leži ob plaži. Plaža je čudovito, nenavadno bela. Seveda sva morala najprej pomočiti noge v morje, ki pa proti najinemu pričakovanju, sploh ni bilo hladno in ne slano! V daljavi gledava sončni zahod, ki pa ga je ravno zmotila nevihta, pogledam na uro: 22:15... sonce pa še vedno ni zašlo...

Nedelja, 17. julij 2022. Odločila sva se, da nedeljo prelenariva na čudoviti plaži, ob Baltskem morju.

Ponedeljek, 18. julij 2022. Že zgodaj zjutraj sva se odpeljala v center Klajpede, vse je bilo še zelo mirno! Stari del mesta je neverjetno slikovit, arhitektura govori o prisotnosti Nemcev v tem mestu.

Pozno popoldne sva zaključila s potepanjem po mestu. Opravila sva še postanek na bencinskem servisu, dotočila gorivo, ki je bilo dražje kot na Poljskem in se odpravila proti Gori križev.

Gora križev je romarsko središče približno 12 km severno od mesta Šiauliai na severu Litve (le nekaj km od avtoceste). Je eden od simbolov Litve poleg jantarja, ki je pravzaprav simbol Baltskih držav in košarke. Natančen izvor prakse odlaganja križev na hribu je nejasen, vendar se domneva, da so bili prvi križi postavljeni na nekdanjem gradišču Jurgaičiai ali Domantai po vstaji leta 1831. (N56.015655702113975, E023.414876346559364). Ko sva se bližala Gori križev sva postala osupla, jaz sem mislil, da je informacija »nekaj sto tisoč križev« pretiravanje, vendar jih je resnici verjetno vsaj pol milijona! Gora križev sploh ni gora, niti hrib ne, saj je visok le nekaj nad 10 m. Križev se ne da prešteti, saj vsak trenutek ljudje prinašajo nove in nove, medtem pa nekateri stari leseni razpadejo v prah. Križi so iz različnih materialov, različnih velikosti, različnih oblik, nekateri imajo napise, sporočila, nekateri so skromni, nekateri razkošni, nekateri pa so enostavno samo - križi,...

Prve križe so domačini tu začeli postavljati v prvi polovici 19. stoletja. Po eni od kronik iz leta 1850 naj bi se jih prvih 150 na vzpetini pojavilo po tem, ko je caristični ruski režim krvavo zatrl litovsko vstajo. S križi pa so se tedaj spomnili pogumnih padlih litovskih borcev. Križi pa so se tu množili in množili. Ko je Sovjetska zveza po paktu z Nemčijo okupirala Litvo, se križi niso ujemali s sovjetsko politiko in zato so jih začeli odstranjevati. Kljub grožnjam, policijskemu terorju, tudi deportacijam v Sibirijo, nenehnemu odstranjevanju križev, so se ti množili in množili... Nekajkrat so se z buldožerji spravil nadnje, vendar so se križi zopet pojavili... Zadnjič so se nad križe spravili leta 1975. Šele s prihodom Mihaila Gorbačova na oblast v Sovjetski zvezi se je preganjanje križev končalo. Dovolil je celo, da so goro križev vpisali med narodne spomenike Litve. Gora križev ni

pokopališče in tudi versko romarsko središče to ni bilo. Gora križev je poosebljala borbo za Litovsko samostojnost in neodvisnost. Po letu 1993, ko je kraj obiskal papež, pa je Gora križev postala verska romarska točka. Za Goro križev ni vstopnine!

Po ogledu sva se odpeljala proti Rigi, glavnemu mestu Latvije. V večernih urah, vendar sonce je bilo še vedno visoko na nebu, sva prispela v Rigo. Poiskala sva Riga City Camp (N56.95645, E024.07873).

Kamp je le dobra 2 km oddaljen od starega dela mesta, ki je še vedno center in je zato odlična izhodiščna lokacija za raziskovanje mesta. Kamp je lepo urejen, sicer skromno, vendar ima vse kar je potrebno (cena prenočevanja v kampu je 10 €/osebi)! Glavne ceste v Latviji so podobno kot v ceste v Litvi, odlično vzdrževane, tudi tu ne poznajo cestnin. Vozniki so strpni, uvidevni, disciplinirani.

Torek, 19. julij 2022. Mesto Riga je glavno mesto Latvije. Ima več kot 600.000 prebivalcev, Leži ob Baltskem morju in ob ustju reke Daugave, ki se tu izliva v morje. Zgodovinsko središče Rige je na seznamu Unescove svetovne dediščine, ki je znano po svoji arhitekturi Art nouveau / Jugendstil in leseni arhitekturi 19. stoletja. Mestu se pozna, da so se tu menjavale različne oblasti. V Rigi je kopica raznih muzejev, lokalov, ki vabijo da se usedeš in opazuješ mestni vrvež. Ogledala sva si muzej Art

Dekor (vstopnina 5€/oseba), sprehodila po trgih, uličicah, ogledala mestno hišo in nasproti hišo jeznih mačk (lastnik hiše nasproti mestne hiše, se je sprl z mestno oblastjo in zato na streho postavil dva kipa jeznih mačk, ki z dvignjenim, nasršenim repom gledata v mestno hišo),

zgradbe »trije bratje« (To nenavadno ime so prejele vse tri stavbe, ki se nahajajo na ulici Maza Pils, na številkah 17, 19 in 21. Tri hiše so znotraj združene, čeprav so iz različnih obdobj in so po videzu zelo različne, pri čemer je številka 17 najstarejša od treh.), staro mestno obzidje, ... Sprehodila sva čez most preko reke Daugave, pot preko je trajala dobrih 15 minut.

Tudi tukaj v Rigi naju je spremljalo sonce in dež. Hrana je v Latviji nekoliko cenejša kot pri nas, v Sloveniji, pijača (pivo, vino,...) pa je dražja.

Sreda, 20. julij 2022. Zgodaj zjutraj, sva pospravila in se odpravila iz Rige proti Talinu, glavnemu mestu Estonije. Nekaj km pred Estonsko mejo, sva opazila čudovite plaže. Ustavila sva se na parkirišču (Salagrivas pagastis N57.63760

E024.37525).

Na tem parkirišču bi se dalo tudi prenočiti, bilo je nekaj avtodomov, ki so tu očitno prenočili.

Tu je bilo precej ljudi, ki so na plažo nosili kajte, kajti kraj je ravno pravi za ta šport, primeren je za začetnike. Pot preko Estonije je vodila po lepo vzdrževanih cestah. Ceste so povsod v vseh treh Baltskih državah odlično vzdrževane. V Tallin sva prispela zgodaj popoldne. Poiskal sem mestni kamping, našel sem ga v vodniku Kamping & karavaning 2022, izkazalo se je, da je kamp že dlje časa zaprt, kar pomeni, da urednik vodnika sploh ne preverja informacije o kampih, vsa leta so v vodniku iste slike in isti tekst (razen reklam)! Odločil sem se poiskati parkirni prostor za prenočevanje, v Estoniji (enako v Latviji in Litvi) ni prepovedano prenočevanje zunaj kampov. Tu pa je nastal problem, v Estoniji poteka vse digitalno, plačevanje z gotovino je eksotika. Zato je tudi parkiranje potrebno

plačati brezgotovinsko. Estonci imajo osebno izkaznico, ki je tudi bančna kartica, popustniška kartica, zdravstvena izkaznica, ... torej vse kartice v eni. In Estonci plačajo parkirnino, če je potrebno, tako da na čitalec prislonijo osebno izkaznico,... Druga možnost pa je preko SMS sporočila. Poskusil sem s SMS sporočilom. Seveda ni uspelo, saj moja SIM kartica ni bila prava. Iskati sem začel drugo mesto za prenočevanje, našel sem Kamp Marina, ki je v bistvu parkirni prostor v Marini v Tallinu, na prostoru, kjer je v času olimpijskih iger 1980 leta gorel olimpijski ogenj in tu so tudi podeljevali medalje! V Piriti (del Tallina), so v času olimpijskih iger, potekala tekmovanja v jadranju. Receptor mi je pojasnil, da trenutno ni prostora za najin avtodom, ker je v Tallinu koncert skupine Rammstein in so vse kapacitete zasedene, ter da naj poizkusim najti kašen prostor na parkirnem prostoru, pred bližnjim hotelom. Hotel je dolga zgradba, ki je v času olimpijskih iger služil za bivanje olimpijcev. Parkirala sva na parkirnem prostoru pred hotelom (N59.46378 E024.82228),

tu je bilo kar nekaj avtodomov, večina s finskimi registrskimi tablicami. Nato pa sem začel iskati možnost, kako plačati parkirnino, zopet isto čitalec za osebni dokument in koda za SMS. Potem pa sem se spomnil: INTERNET!!! S pomočjo Google sem poiskal kdo upravlja parkirne prostore in poklical. Prijazna gospa mi je razložila, da potrebujem osebno izkaznico, ali pa da pošljem SMS... Lahko pa si na telefon naložim aplikacijo EuroPark. Torej odprl sem Google Play poiskal EuroPark, naložil aplikacijo, jo pognal ter se prijavil, povezal s svojo bančno kartico in na zaslonu se mi je prikazal zemljevid, puščica je označevala lokacijo na kateri sva parkirala, izbral sem vrsto vozila - avtodom in to je to... cena parkiranja za avtodom za 24 ur je 5 €! Opravila sva še nekaj krajših sprehodov po okolici in nato zvečer sedela v bližnjem parku in opazovala morje, ljudi in nebo na katerem je

sonce kar vztrajalo in vztrajalo, in šele nekje po 23 uri se je začelo mračiti. Polnočno sonce!

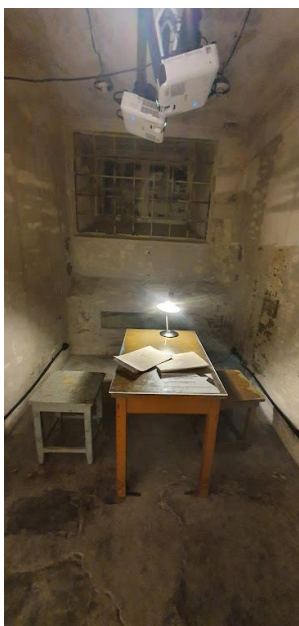

Četrtek, 21. julij in petek 22. julij 2022 . Ponoči okoli 3:30 me je Joca zbudila, da sem v WC pustil prižgano luč. Pogledam in res skozi špranjo se je svetlikalo, seveda sem takoj stopil do WC, da ugasnem luč saj nisva bila priključena na električno omrežje in je zato vsaka Ws dragocena. Ko sem hotel ugasniti luč, pa opazim, da svetloba ni od luči ampak prihaja skozi strešno okno! Zunaj je že svetilo sonce! Zjutraj med zajtrkom sva sklenila, da ne glede na ugodno ceno parkiranja, vseeno poizkusiva najti prostor v kampu (zaradi oskrbe avtodoma). Zato sva se okoli 10h premaknila nazaj do kampa Marina (N56.95645, E024.07873). Tam je bilo sedaj, po koncertu, prostora vsaj za 10 avtodomov. Cena nočitve v kampu Marina, v bistvu je PZA je 25 € /noč. Kamp je do centra Tallina oddaljen 4 km, kar je odlično izhodišče za raziskovanje mesta z kolesom ali peš.

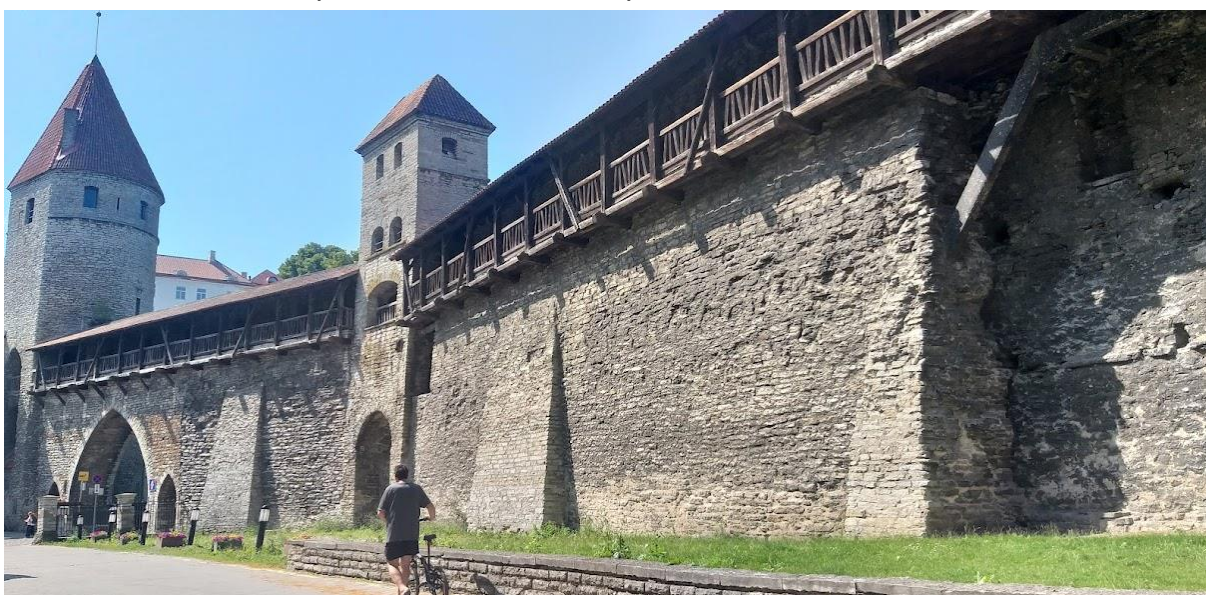

Tallin je glavno mesto Estonije, leži ob Baltskem morju v Finskem zalivu. Večina srednjeveškega starega mestnega jedra še vedno ohranja svoj prvotni videz, kar daje mestu prav poseben čar. Mesto Tallin ni bilo nikoli uničeno. V Tallininu naju je navdušil stari del mesta (Vanallin). V Tallinu sva obiskala muzej KGB,

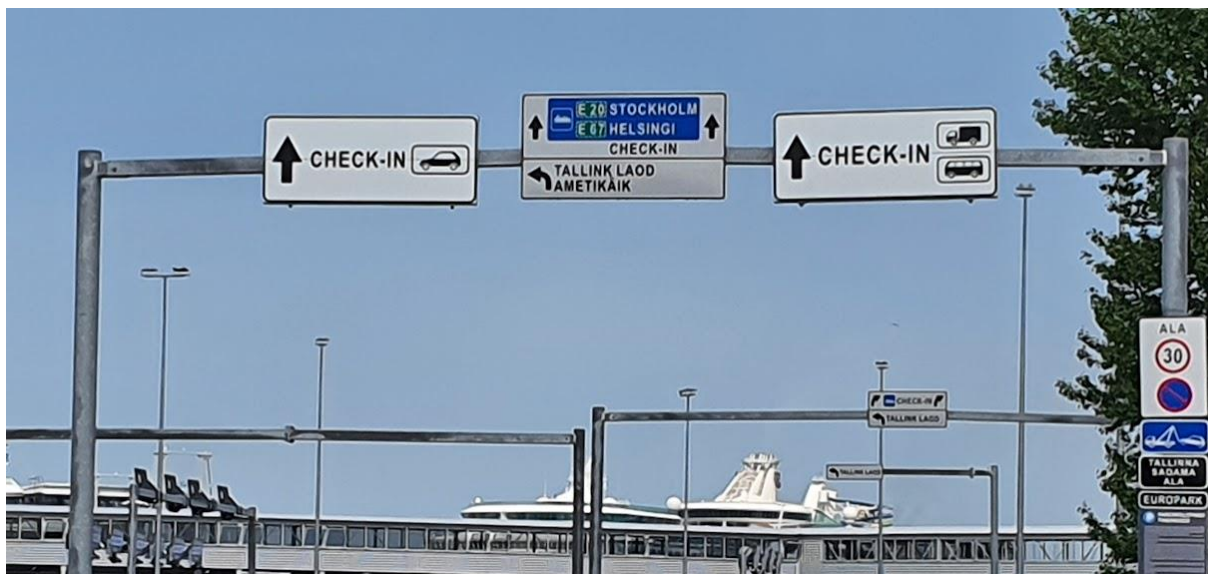

sprehodila sva se po starem delu mesta – Vanallin.

V Tallinu je povsod polno turistov, več kot v Rigi, razlog je verjetno v tem, da trajekti povezujejo Tallin s Helsinki. Finci prihajajo v Tallin na poceni nakupe, predvsem alkoholnih pijač, čeprav so te tudi v Estoniji drage (vsaj za naša razmere)!

V stari del mesta sva vstopila skozi »Morska vrata« (Suur Rannavärv), (vstop iz morske strani), tik ob vratih stoji stolp debele Margarete (Paks Margareeta), stolp je nizek, premer pa je kar 82 m!

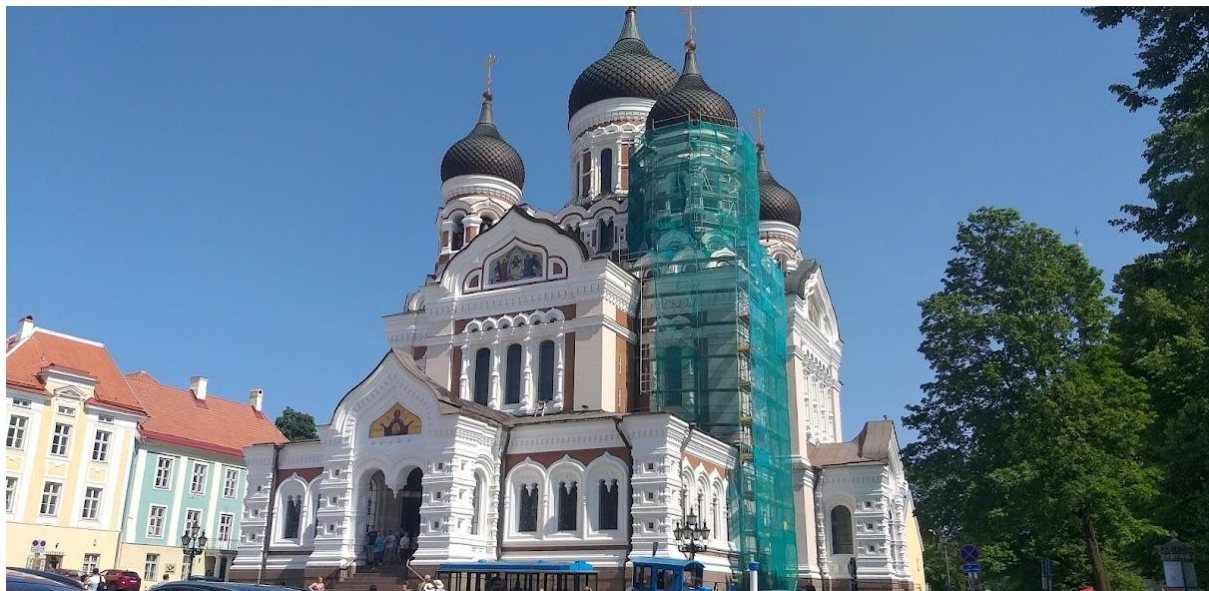

Zidovi obzidja, ki se dotikajo stolpa so tudi zelo debeli.

Na drugi strani mesta pa so mestna vrata Viru. Ob teh vratih stojita še dva obrambna stolpa. Na zunanji strani, obzidja je tržnica cvetja, tu so lokali, lokalčki, kočije čakajo na turiste, da jih fijakarji popeljejo na ogled mesta v kočiji,...

V mestu je precej cerkva, tu se mešajo različne veje krščanstva: rimsko katoliška, ruska pravoslavna ter variacije protestantskih cerkva.

Najlepša je (vsaj zame) katedrala Sv. Aleksandra Nevskega. Najbolj poznana cerkev v Tallinu pa je verjetno cerkev Sv. Olafa – baptistična cerkev. Katoliške cerkev so redkejše (katedrala sv. Petra in Pavla). Vzrok, da je toliko različnih cerkva v Tallinu, je v tem, da so se tu skozi zgodovino menjavali različni gospodarji, nazadnje je bila Estonija ena od Sovjetskih republik. Ogledala sva si še zunanost gradu Toompea (Toompea loss), ki je zgrajen na istoimenskem griču nekje v 15 stoletju.

Vedno je služil vladarjem tega območja, sedaj je v njem sedež estonskega parlamenta. Pred gradom pa je lep, čudoviti park. V njem se zbirajo razni umetniki, tu sva tudi kupila spominek - sliko Tallina. Med pogovorom s slikarjem, je le-ta narisal akvarel, ga podpisal in ga nama podaril. V mestu je polno lokalov, v nekaterih strežejo natakariji in natakarice oblečene v srednjeveške nošnje.

Ogledala sva si še tržnico Balti Jaama Turg (N56.95645, E024.07873).

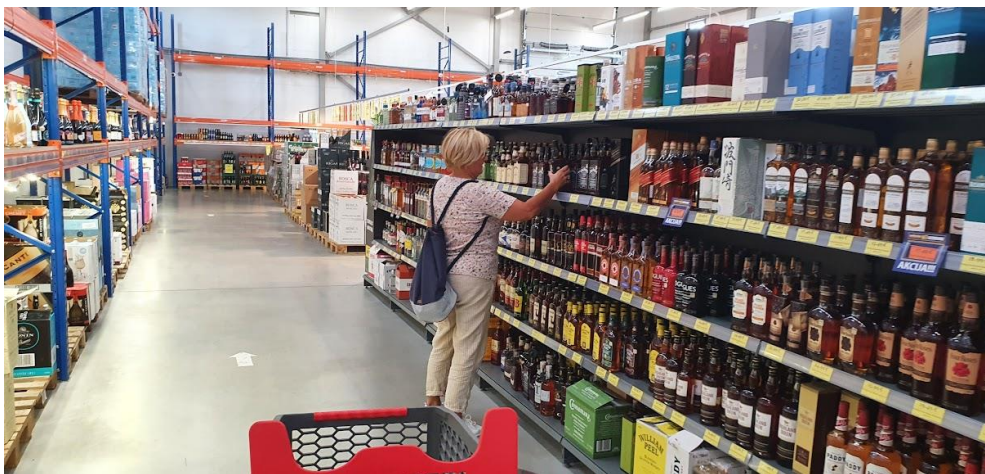

Čeprav so si tržnice lahko podobne, pa je vsaka zase nekaj posebnega. Tržnica je v dveh nadstropjih. V kletni se nahaja tudi velika trgovina. Ko sva se spuščala po stopnicah, sem opazoval, veliko (res veliko) ljudi, ki so vstopali v trgovino. V trgovini pa sem opazil samo eno delujočo blagajno, pred katero je stalo kakšnih 10 ljudi. Začel sem opazovati, kako domačini opravijo nakup. Ob vhodu v trgovino pred čitalec postavijo svojo osebno izkaznico, na kateri imajo tudi plačilne kartice,... na steni se nekje prižge zelena lučka in kupec potegne skener iz ohišja na steni,... potem vse kar kupi, poskenira s tem skenerjem in da v voziček, ob izhodu pa... samo vstavi skener nazaj na prosto mesto in nakup je opravljen!!! Tržnica ima tudi precej lokalov, kjer se da kaj pojesti ali pa samo odpočiti. Tu sva si privoščila dve pici in pivo (2 pica, 2 x pivo 26 €).

Sobota, 23 julij 2022. Po zajtrku sem dotočil pitno vodo, ter pripravil avtodom za pot. Začela sva se vračati, načrtovala sva sicer še izlet v Helsinke, vendar nisva uspela kupiti povratne vozovnice za trajekt, dobila bi jih lahko šele za torek 27. julija. Vozovnico je potrebno kupiti preko interneta vsaj pet dni vnaprej! Za slovo od Tallina sva se ustavila na mestni plaži. Dopoldne je bila presenetljivo prazna (proti večeru nekje med 20 in 22 pa ljudje še kar prihajajo na plažo). Skopala sva se še zadnjič v Baltskem morju, posončila, posušila in naprej... V Tallinu sva dotočila 63,2 l goriva (120,24 €). Po prečkanju meje z Latvijo, sva se odločila, da nakupiva nekaj osnovnih živil (kruh,...). Že prej sva v Estoniji opazila veliko velikih trgovin z imenom SuPer Alko, prepričana, da je pač to klasična trgovina sva se ustavila na parkirišču v kraju Ainaži in opazila, da je v neposredni bližini še ena podobna »Alko market«.

To so trgovine, v katerih se prodajajo izključno alkoholne pijače in to po nižjih cenah, kot v ostalih trgovinah. Na parkirišču je bilo precej avtomobilov, veliko Fincev. Presenetilo me je, ko sem videl, da imajo na vozičkih naloženih po nekaj zabojev Jagermaistra, vodke,... Cene v teh trgovinah so primerljive z našimi cenami. Kruha nisva mogla kupiti, kupila pa sva nekaj »spominkov«.

Za kosilo pa sva se odločila, da bova pojedla kar piščančji hamburger s krompirčkom (14,2 €). Pota sva nadaljevala preko Latviji, ter proti večeru začela iskati prostor za prenočevanje v Litvi. Ob avtocesti sva opazila znak za kamp. Zavila sva na izvoz ter našla kamp v Pasvalysu, (kamp N56.05020, E024.37393) 5 EUR/oseba 2 nočitvi = 20 €).

Nedelja, 24. julij 2022. Obiskala sva bližnje mesto, Pasvalys.

V teh krajih je bilo močno partizansko gibanje od leta 1944 do 1954, proti sovjetski okupaciji. Povsod je polno lesenih skulptur. Gozdovi so bogati z malinami, borovnicami in gobami. Zjutraj sva za avtomodom v kampu našla jurčka,

iz katerega je naslednji dan nastala okusna gobova juha. Kosilo sva pojedla v polni restavraciji kampa (11 € sta 2 kosila). Ta restavracija je poznana v okolici po okusni hrani in ugodnih cenah. Lastnik se nama je pohvalil, da pridejo okoliški prebivalci vsaj enkrat na leto v lokal na kosilo. Popoldne, sva počivala. Vreme pa ... Litvijsko, sonce, dež, sonce, dež,...

Ponedeljek, 25. julij 2022. Po zajtrku sva pospravila, dotočila vodo, pripravila avtodom za pot.

Ker so bile ceste boljše kot sem pričakoval, sva pridobila nekaj dni, zato sva se odločila, da se odpraviva v Lenti in tam ob bazenih preživa ostanek namenjen potepu. V bližini kampa, ob poti na avtocesto, je bencinski servis, na katerem sva dotočila gorivo (49,75 l 94,48 €), ter nadaljevala pot proti Poljski. Pot po poljskih cestah je bila tekoča, tako, da sva se ustavila samo pred Warsawo, na počivališču ter glede, da je Poljska dežela klobas in klobasic,... sva morala poizkusiti tudi to (38 PLN 7,98 € -za oba). Warsawo sva samo obvozila ter dotočila gorivo (70,34 l 120,98 €). Proti večeru sva se že bližala češki meji. Prenočevala sva na avtocestnem parkirišču v Mykanowu (N50.87824, E019.143221).

Torek, 26. julij 2022. Pred mejo, na servisu Csestochowa, sva še enkrat dotočila gorivo ter kupila vinjeto za avstrijske avtoceste (za Češke sva imela 30 dnevno). (46 l 78€ ter 16 € vinjeta). Vožnja preko Češke z nekaj postanki za počitek nato prečkanje Avstrijsko Češke meje, ter nato vožnja z nekaj krajšimi postanki proti Dunaju in nato proti Grazu. Malo pred Grazem zavoj levo proti Madžarski, prečkanje meje, nakup vinjete (9,55 €). Madžari imajo vinjetni sistem, torej se vožnja po avtocesti plačuje, vendar so njihove ceste slabše vzdrževane, kot Poljske, Litovske, Latvijske ali Estonske, kjer uporaba cest ni plačljiva. V Lenti sva prispela malo pred 19. uro. Poiskala sva prostor v kampu in se namestila. (Termalni kamp N46.61760, E016.531409).

Sreda 27., četrtek 28., petek 29., in sobota 30. julij 2022. Sprehodila sva se po mestu Lenti,

ter poležavala ob bazenih ob avtodomu v kampu. Lenti pozna, ker prihajava sem večkrat za konec tedna, zato ga nisva kaj posebej raziskovala. (V neposredni bližini je restavracija Salamon Söröző (N46.6217869556499, E016.531254030984876) in restavracija v hotelu DENIS (N46.61808982249198, E016.530784434322825), kjer imajo zelo ugodne cene in dobro hrano)

Nedelja 31. julij 2022. Po zajtrku sva naredila odjavo v kampu (2 osebi 5 nočitev = 81800 Ft 129 €), nato pa sva si privoščila kopanje, kamp je potrebno zapustiti do 12. ure. V bližnjem hotelu Denis, sva si privoščila kosilo ter nato pot domov!

Doma sva!

Stroški:

Gorivo:	895,36
Cestnine:	60,15
Kampi, PZA:	306,60
Parkirnine:	18,75
Vstopnine:	131,78
Hrana (v lokalih):	270,77
Trgovine (hrana, pijača)	196,21
Spominki:	139,43
Skupaj:	2019,05
